

[Hanne Reintoft.]

sident Eisenhower allerede i august 1954, umiddelbart før Genèveaftalerne, godkendte et retningsgivende politisk dokument, hvori det hed:

„Den amerikanske politik kan ikke acceptere noget andet end en militær sejr.“

Krigsmålet har atter og atter i fortrolige skrivelser været formuleret som følgende: „at eliminere kommunisterne fra kontrollen over Nordvietnam.“ Det er direkte citater fra Pentagondokumenterne, det sidstnævnte fra den 30. august 1963.

Hvorfor har man så fortalt, at USA kun var i Vietnam for at opfylde sine forpligtelser over for Saigons anmodning om hjælp, hvis man vidste, hvad rapporten dokumenterer, at Kennedy i maj 1963 sendte daværende vicepræsident Johnson til Saigon for at bevæge magthaverne dér til at sende en sådan anmodning? Hvorfor sagde man, at Danmark var interesseret i, at USA således holdt sine løfter til sine allierede, når man kendte sandheden, der var, at USA direkte var med til at likvidere sin allierede og marionet, Diem, da han blev for belastende? Det må dog vække til eftertanke. Og hvorfor godkendte man Tonkinbugtepisoden som begrundelse for USAs barbariske bombardementspolitik over Den demokratiske Republik Vietnam, hvis man vidste, at kongresresolutionen herom var udarbejdet måneder i forvejen, og at hele episoden var iscenesat af USA? Hvorfor forsvarede man præsident Johnson, hvis man vidste, at den dag han afsluttede sin valgkampagne i fredens navn, som han sagde, den 3. november 1964, gav han ordre til at gøre planerne for den luftterror klar, som fik navnet „rolling thunder“? Hvorfor har man bestandig afvist at gøre indsigelse mod USAs uoprigtige form for forhandlingspolitik, hvis man hele tiden har vidst, at USA betragtede de forskellige bombepauser som middel til — igen med rapportens ord — „at skabe forståelse hos det amerikanske publikum og hos verdensoffentligheden for en udvidet krigsfase“? Det var rapportens ord.

Mange andre spørgsmål melder sig. Det skal siges, at de ikke alene rammer regeringens medlemmer, men alle, der har gjort hele NATO-politikken felttog med, alle, der vil fortsætte NATO-politikken og fortsætte videre binding til de stormagter, der fører

en sådan politik. Det vil være passende, om de, efter hvad der nu foreligger, benyttede denne lejlighed til at fremføre en ubetinget undskyldning over for den danske offentlighed, som de simpelt hen har været med til at vildføre. Det gælder også ordføreren for forslagsstillerne, hr. Per Hækkerup, hvis blanke godkendelse af Tonkinbugtprovokationen og hadske forfølgelse — for det var det, det var — af dem, der sagde sandheden om Vietnamkrigen, ikke er glemt. Erkendelse er god, også sen erkendelse, men det kræver faktisk, at man gider fejle op efter sig.

Det gælder også hr. Erik Kragh, der her i tinget uophørligt har optrådt som trommeslager for alle de officielle begrundelser for Vietnamkrigen, som nu ligger totalt i grus. Jeg kan såmænd godt forstå, at hr. Erik Kragh forsøger sig med et forsvar for sig selv i Berlingske Tidende i dag. Der er faktisk ikke brug for et forsvar, men for en uforbeholden undskyldning, for det har været vildledning, det har været fejle oplysninger til den danske befolkning, og det har ramt i stor målestok det vietnamesiske, men også det danske folk, der må bære medansvaret for vores politik.

Tinget skylder at pålægge regeringen at foretage anerkendelse ikke blot af Nordvietnam, men også af den provisoriske regering i Sydvietnam. Fremfor alt skylder det at gøre en indsats for endelig at bringe fred i Vietnam ved at understøtte det rimelige forslag til afvikling af krigen, som er indeholdt i den provisoriske regerings 7 punkts forslag, hvormed man vil sikre, at USA-tropperne kommer hjem, krigsfangerne frigives — et af Nixons sidste holdepunkter til at sige nej — Thieus kunstigt oprettede styre forsvinder i mørket med sin mangel på demokratisk tilsnit, en fælles fredsstyre dannes i et neutralt Sydvietnam, og ikke mindst at det vietnamesiske folk får ret til selv at råde for sine anliggender. Det turde være et rimeligt og demokratisk krav.

Kai Moltke: Hvorvidt det socialdemokratiske forslag om en anerkendelse af regeringen i Hanoi vedtages her i dag, er et spørgsmål, som tinget afgør, men én ting vil jeg gerne have understreget. Jeg ser i bladene i dag, at hr. Per Hækkerup bebuder, at man vil få en forskydning i denne måned af fler-